

καμμίαν ὑποχρέωσιν — ἀλλὰ ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτό μου. Καὶ τώρα τραβηχθῆτε λιγάκι παρέκει, κ' ἰς ἀκούσωμε τὸ δῶμα.»

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα κατηύθυνε τὴν διόπτραν τῆς πρὸς τὴν σκηνήν, ὃ δὲ Σανὶν παρετήρει φασάτως ἐκεῖ. Πλησίον αὐτῆς καθήμενος ἐν τῷ σκιάφωτι τοῦ θεωρείου καὶ ἀκουσίως τὸ θερμὸν ἄρωμα τοῦ σπαργάντος αὐτῆς σώματος εἰσπνέων, ἀνελογίζετο ἐπ' ἴσης ἀκουσίως ὅλα ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς τὴν ἐσπέραν ταύτην — καὶ πρὸ πάντων κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς.

40.

Ἡ παράστασις διήρκει εἰσέτι περισσότερον τῆς μίας ὥρας, ἀλλ' ἡ Μαρία Νικολάγεβνα καὶ ὁ Σανὶν ἀπέστρεψαν αὐδὺς μετ' οὐ πολλὰ βλέμματά των ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Ἡ συνδιάλεξις ἤρχισε πάλιν ἐκ νέου: ἐλάμβανε δὲ τὴν αὐτὴν τροπὴν ἢν πρότερον. Ἀλλὰ τώρα ὁ Σανὶν ἦτο ὀλιγώτερον σιωπηλός. Ἐνδομύχως φργίζετο καὶ καθ' ἑαυτοῦ καὶ κατὰ τῆς Μαρίας Νικολάγεβνας. Προσεπάθει νὰ τῇ ἀποδείξῃ τὸ ἀβάσιμον καὶ ἐπισημὰς τῶν «θεωριῶν» τῆς: ὡσὰν νὰ ἐφρόντιζε καθόλου ἡ Μαρία Νικολάγεβνα διὰ θεωρίας! ἤρχισε νὰ συζητῇ μετ' αὐτῆς, ἰοῦθ' ὅπερ εἰς ἐκείνην προὔξενει μεγάλην χαρὰν: ὅταν τις συζητῇ, ἐνδίδει ἢ θέλει νὰ ἐνδώσῃ. Δὲν ἀπέφευγε πλέον τὸ δέλεαρ, εἶχεν ἀποθέσῃ τὴν ἀγριότητά του, ἐγένετο ἡμερος. Ἐκίνη ἔκαμνεν ἀντιπαρητηρήσεις, ἐγέλα, ἔλεγεν ὅτι συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ, ἐγένετο σκεπτικὴ καὶ σύννους, προσέβαλλεν ἐκ νέου . . . καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τὰ πρόσωπά των ἐπλησίαζον ὀλονὲν ἐγγύτερον . . . καὶ ὁ Σανὶν δὲν ἀπέστρεφε πλέον τοὺς ὀφθαλμούς του ὡσὰκις ἐκείνη τὸν παρετήρει . . . καὶ ἡσθάνετο ὡσὰν εἰ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλανῶντο ἀνά τὸ πρόσωπόν του . . . καὶ παρετήρει αὐτὴν μειδιῶν — μετὰ σεβασμοῦ μὲν, ἀλλ' ὅμως μειδιῶν. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα κατάρθωσεν ἤδη νὰ τὸν φέρῃ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ὡστε νὰ χάνεται εἰς ἀφηρημένας θεωρίας, νὰ φιλοσοφῇ περὶ τῆς εἰλικρινείας ἀμοιβαίων σχέσεων, περὶ καθήκοντων, περὶ τῆς ἱερότητος τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀγιότητος τοῦ γάμου . . . Ὡς γνωστόν, τοιαῦτα ἀφηρημένα θέματα ἀρμόζουσι λαμπρότατα διὰ τὰς πρώτας ἀρχὰς . . . ὡς ἀφρητρία . . .

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν καλῶς τὴν Μαριαν Νικολάγεβναν, διεβεβαίουν ὅτι ὡσὰκις εἰς τὸν τολμηρὸν καὶ ἰσχυρὸν χαρακτήρῃ τῆς ἐξεδηλοῦτο αἰφνης μικρά τις δειλία καὶ μαλακότης, καὶ σχεδὸν παρθενικὴ τις αἰσχυνηλότης — τὴν ὅποιαν ἄλλως τε ὁ Θεὸς ἠξέυρει πᾶς κατάρθωσεν νὰ ἔχη — ὅτι τότε . . . μάλιστα! τότε τὸ πρᾶγμα ἐλάμβανεν ἐπικίνδυνον τροπὴν.

Καὶ προδήλως ἐλάμβανεν ἤδη τὸ πρᾶγμα τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην τροπὴν διὰ τὸν Σανὶν . . . πῶσιν καταφρόνησιν θὰ ἡσθάνετο πρὸς ἑαυτόν, ἂν συνήρχετο καὶ μίαν μόνην στιγμὴν εἰς τὰς φρένας του. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸν οὔτε νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν, οὔτε νὰ καταφρόνησῃ ἑαυτοῦ.

Καὶ ἐκεῖνη δὲν ἔχανε οὐδὲ στιγμὴν. Καὶ ὅλ' αὐτά, διότι ὁ Σανὶν ἦτο φραγίος, νόστιμος νεανίας . . . Ἐνίοτε ἀναγκάζεται τις νὰ ἀναφωνήσῃ: «ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκοπίσματα.»

* * *

Ἡ παράστασις ἐτελείωσε. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα παρεκάλεσε τὸν Σανὶν νὰ τῇ φορέσῃ τὸ σάλι τῆς, καὶ ἔμεινε καθισμένη, μέχρις ὅτου πραγματικῶς οἱ μεγαλοπρεπεῖς ὤμοί τῆς περιεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ μαλακοῦ ὑφάσματος. Ἐπειτα ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Σανὶν, ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν διάδρομον καὶ — παρ' ὀλίγον ἐξέπεμψε δυνατὴν κραυγὴν: ἀμέσως ἐμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ θεωρείου ἀνέκυψεν ὡς φάντασμα ὁ Δένχωφ. Καὶ ὅπισθεν τοῦ Δένχωφ ἐνεφανίσθη ἡ ἀδλία μορφή τοῦ ἐπικριτοῦ τοῦ ἐν Βεισβάδῃ θεάτρου. Τὸ ἰδρωμένον πρόσωπον τοῦ «τεχνοκρίτου» ἤστραπτεν ἐκ μοχθηρᾶς ἱκανοποιήσεως.

Ἐπιτρέψατέ μοι, εὐγενεστάτη κυρία, νὰ εἰπῶ εἰς τὸν ἀμαζηλάτην σας νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀμαζαν,» εἶπεν ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τῆς λυσοαλέας ὀργῆς, τὴν ὅποιαν εἰς μάτην προσεπάθει νὰ κρύψῃ.

«Ὅχι, σὰς εὐχαριστῶ,» ἀπήντησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα. «Ὁ ὑπνρέτης μου θὰ φροντίσῃ δι' αὐτό. Μείνατε ἔστην θέσιν σας!» προσέθηκε μὲ ὕφος προστακτικὸν καὶ ἐλκυσάσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν Σανὶν, ἀπῆλθε ταχέως.

«Πήγαινε ἔστω διάβολο! Τι ζητεῖς καὶ μὲ τριγυρίζεις ὅλο ἀπ' ὀπίσω;» ἐφώνασεν ὁ Δένχωφ μετὰ λύσεως πρὸς τὸν τεχνοκρίτην μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργὴν του, ἥτις ἔπρεπε νὰ ξεσπᾷ εἰς ὅποιονδήποτε.

«Πολὺ καλά, πολὺ καλά!» ἐψιθύρισεν ὁ «ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων» καὶ ἀναμυχθεὶς εἰς τὸ πλῆθος ἤφρανίσθη.

Ὁ ὑπνρέτης ὅστις ἐπερίμενε κάτω, εἶπεν ἀμέσως τὴν ἀμαζαν. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὴν ἀμαζαν, μετ' αὐτὴν δὲ ὁ Σανὶν ἡ θυρὶς ἐκλείσθη θορυβωδῶς καὶ — ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐξεργάγη εἰς γέλωτα.

«Διατὶ γελᾶτε;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν.

«Ὁ, συγχωρήσατέ με . . . ἀλλὰ μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα ὅτι, ἂν ὁ Δένχωφ σὰς ἐπροκάλει καὶ πάλιν εἰς μονομαχίαν . . . ἐξ αἰτίας μου . . . Δὲν θὰ ἦτο . . .»

Ἐχετε λοιπὸν στενὴν οἰκειότητα μὲ αὐτόν; ἠρώτησεν ὁ Σανὶν.

«Μ' αὐτόν; Μ' αὐτὸ τὸ παιδί; Αὐτὸς εἶνε τὸ κοπέλλι μου.

Ὡς πρὸς αὐτόν, μπορεῖτε νὰ μένετε ἡσυχος.»

«Εἶμαι πραγματικῶς ἐντελῶς ἡσυχος.»

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἀνεστέναζε.

Ἄχ, ναι, τὸ ξέρω πᾶς εἶσατε ἡσυχος. Ἀλλ' ἀκούσατε — νὰ σὰς εἰπῶ: Εἶσατε τόσο ἀξίεραστός, τόσο καλός! Δὲν θὰ μοῦ ἀποποιηθῆτε τὴν τελευταίαν μου παράκλησιν. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας ἀναχωρᾷ εἰς Παρίσιους καὶ σεῖς ἐπιστρέφετε εἰς Φραγκφούρτην . . . Ποῖος ξεῦρει ἂν θὰ σὰς ζαναῖδῶ!»

«Καὶ ποῖαν παράκλησιν ἔχετε νὰ μοῦ κάμετε;»

«Ξεῦρετε βέβαια νὰ ἱπεύεστε;

«Ναι!»

«Καλὰ, λοιπὸν ἀκούσατε: Ἀδριο ἔρχομαι καὶ σὰς παίρνω νὰ κάμωμε μίαν ἐκδρομὴν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Θὰ ἔχωμε ἐξάιρετα ἄλογα! Ἐπειτα γυρίζωμε, τελειώνωμε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ κτήματος καὶ — ἀποχωρετιζόμεθα. Ἀλλὰ τώρα μὴ μὲ κυττάζετε τόσο ἐκπληκτος. Μὴ μοῦ πῆτε, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἰδιοτροπία, ἢ ὅτι εἶμαι τρελλή — ὅλ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ εἶναι σωστά — ἀλλὰ πῆτε μοι μόνον: εἶμαι σύμφωνος.»

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 289).

2. ΕΝΕΣΙΣ ΛΥΜΦΗΣ ΤΟΥ ΚΟΧ ΕΠΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΙ ΞΕΝΩΝ ΙΑΤΡΩΝ (ἐν σελ. 293).

3. Ο ΚΟΧ ΕΝ ΤΩ ΕΡΒΑΣΤΗΡΙΩ ΤΟΥ (ἐν σελ. 293).

4. ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΒΗΜΑ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Rob. Beyschlag (ἐν σελ. 399).